

Posudek diplomové práce **Bc. Kateřiny Fronzové**
Specifika výuky češtiny pro řecké rodilé mluvčí

Kolegyně K. Frontzová se podle zadání ve své práci měla zabývat „specifickým přístupem učitele češtiny při výkladu vybraných gramatických jevů řeckým rodilým mluvčím“, konkrétně se měla zaměřit „zejména na slovesný systém jazyka a kategorii vidu“. Čtenář tedy očekává text zaměřený metodicky, toto očekávání však předložená práce nenaplnuje.

V kapitole první (nepřesně nazvané „Typologické srovnání českého a novořeckého jazyka“) představuje autorka češtinu a novořečtinu z hlediska genetického a historického, z hlediska geografického a sociolingvistického a z hlediska jazykové typologie ve Skaličkově pojetí. Součástí typologické subkapitoly je poměrně obsáhlá kontrastivní prezentace současné češtiny a novořečtiny ve všech jazykových rovinách, ač ve vlastní analýze věnuje v souladu se zadáním pozornost pouze omezenému okruhu gramatických jevů (převážně vidu).

V druhé kapitole kol. Frontzová pojednává o prezentaci gramatiky ve výuce češtiny jako cizího jazyka; vytknout je jí potřeba především to, že se zabývá obecnými dílčími otázkami bez zřejmé relevance pro vlastní téma práce (pojetím gramatiky v klasickém strukturalismu, u raného Chomského, povahou lingvodidaktické poučky) nebo s relevancí jen velmi slabou (signální gramatika, postavení gramatiky ve vybraných vyučovacích metodách, principy výběru mluvnického učiva, např. principem systémovosti apod.).

Kapitola třetí je nazvána opět obecně („Problematika lingvodidaktické prezentace slovesného vidu“), ale jejím obsahem jsou zčásti gramatické výklady této slovesné kategorie, pojaté jednak obecně, jednak kontrastivně, zčásti pak referování o prezentaci vidu v učebnicích, resp. ve výuce ČCJ, bez zřetele k řeckým studentům; teprve na str. 55 se objevuje vlastní autorčino téma – „Specifika výkladu vidového systému řeckým rodilým mluvčím“. Diplomantka zde uvádí některé své postřehy; zdá se však, že čerpá své výklady a doporučení výlučně ze srovnání gramatických systémů obou jazyků; to je postup podle mého názoru velmi problematický.

Čtvrtá kapitola (str. 64–70) je věnována podle názvu „Lingvodidaktickým doporučením pro výuku řeckých rodilých mluvčích“, diplomantka v ní však spíše souhrnně uvádí některá svá zjištění z provedené kontrastivní analýzy obou dotčených jazyků a připojuje k nim obecná didaktická doporučení, platná většinou nejen pro řecké studenty – srov. např. doporučení „naučit řecké rodilé mluvčí odlišovat v češtině přízvuk a délku samohlásky“ (str. 64), které lze vztáhnout k mluvčím velké většiny evropských jazyků, popř. „zaměřit se při výuce například na skloňování českých zájmen, neboť novořecká deklinace je podstatně jednodušší“ (tamtéž).

Při čtení práce je zřejmé, že autorka věnovala srovnávání češtiny a novořečtiny poměrně hodně sil; v popředí jejího zájmu jsou však evidentně mluvnické systémy obou jazyků, didaktický aspekt se skromně krčí v pozadí. Předložený text působí dojmem téměř samostatných kapitol, spojených jen velmi volně a také jen velmi volně vztažených k hlavnímu tématu celé práce.

Po formální (jazykové) stránce má předložená práce obvyklou úroveň odpovídající požadavkům, třebaže není zcela prosta chyb; po stránce koncepční a obsahové je méně uspokojivá. Přes všechny výhrady nebráním jejímu předložení k obhajobě; bude-li obhajoba úspěšná, navrhuji hodnocení dobře.